

visionsbanken kommer og forlanger deres Penge udbetalt; men det kan dog blive en væsentlig Del, thi nu har de jo maattet undvære Dispositionsretten over deres Penge i en rum Tid, og saa er der det psykologiske Moment at regne med, at Folk vil tænke: Lad os redde, hvad vi kan, hurtigst muligt. Og saa er det muligt, at de 50 Mill. Kr. kan blive trukket ud, selv om det maaske ikke bliver mere end 25 Millioner. Men naar man fra alle Sider har opfordret Nationalbanken til at paatage sig denne Ordning med Revisionsbanken, kan man ikke bag- efter bebrejde den, at den igen sætter flere Sedler i Cirkulation. Vi staar her overfor det Forhold, at Banken laaner Penge ud til Nationen; og naar den vil have dem tilbage igen, skælder Laantageren ud og siger: Det er uforskammet af dig, at du laante mig dem. Nationalbanken har ydet Nationen en Tjeneste; muligvis har det været misforstaaet Tjenstivrihed, den burde maaske have sagt nej; det vilde i alt Fald jeg have ønsket, og jeg har anmodet derom Gang efter Gang, hvor jeg har kunnet gøre det offentligt, og raadet til at stramme Diskontoen. Men naar man ikke har villet gaa med dertil, maa man ikke bagefter bebrejde Nationalbanken, at Pengene er kommet ud i Omsætningen. Vi har vor Skyld i, at Nationalbanken har efterkommet vort Ønske. Det er maaske letsindigt gjort af Banken, men det er ikke mindre letsindigt gjort af Nationen. Lad os for Fremtiden være enige om, naar vi nu forhaabentlig naar noget ad den Vej, der er antydet her — og jeg skal være villig til at medarbejde dertil —, og vi samtidig beder Nationalbanken om at yde op til 50 Mill. Kr., og vi saa senere kommer til den med Anmodning om anden Støtte — og det kommer nok, der er ingen Tvivl om, at vi ikke er ved Bunden endnu —, lad os saa være enige om at vise os selv som Mænd og tage Ansvar et og lade være med at sige, at det er Nationalbanken, som har ført os ud i Uføret! Nationalbanken har været velvillig mod Nationen, og man skylder den Tak derfor, selv om man kan beklage Velvilligheden; man indsaa det ikke den Gang, at det var en misforstaaet Velvillighed.

Jeg skal ikke opholde mig ved den Handel, der er sluttet med Nationalbanken, hvorefter den skal bære en vis Del af Tabet, og Staten skal bære en anden Del; det er en ligefrem Handel, idet der er indblandet Ting, som er Nationalbanken direkte uvedkommende, selv om den indirekte har nogen Forbindelse dermed — jeg tænker paa Indløsningen af Skille- mønt.

I Virkeligheden har Nationalbanken intet direkte dermed at gøre, men jeg har intet imod, at dette kommer med ind, for det er jo i Virkeligheden Nationalbankens Seddeludstedelse, der har drevet Mønterne ud af Landet, men det er dog klart, at det er et Punkt, hvor Nationalbanken ikke har nogen Pligt.

Jeg tænker paa en anden Ting, et Slagord, vi har jo faaet Masser af Slagord her i Landet i denne overtroiske Tid, og det er „den ærlige Krone“. Det er et Udtryk, der er til at blive vammel over. Kronen er ærlig nok, den er netop saaledes, som vi har lavet den, et Spejlbillede af Samfundets Økonomi; det er Samfundets Spejlbillede og ikke Kronens Billede, der sidder i Spejlet, thi Nationalbanken afspejler gennem Kronens Kurs paa sin Maade Billedet af Samfundets Økonomi i de forløbne Aar. Kronen er sand. Det har været nævnt, at en Forhøjelse af Diskontoen vilde være til saa uvurderlig Fordel for Bankerne, at det vilde blive, hvad man kunde sige i Agitationen: en Udsugning af Samfundet. Det kan det selvfølgelig; men ogsaa det har vi jo Midler til at undgaa. Diskontoen er høj, men deraf følger ingenlunde, at Bankernes Fortjeneste er større. Thi tjener Bankerne absolut saa meget paa høj Diskonto? Lad os tænke os, at Nationalbanken forhøjer Diskontoen med et eller andet Beløb under en nedadgaende Periode for Kronen. Det første, der sker, er det ufravigelige, at hver Gang Nationalbanken sætter sin Diskonto 1 pCt. op, falder dens Beholdning af Værdipapirer med 5 pCt., det er med andre Ord givet, at det ingenlunde vil være til Fordel for Banken. Men hvis vi naar den valutamæssige Foranstaltning, jeg ønsker, vi skal naa, idet jeg taler om Kreditindskrænkning, om at presse Kreditmængden ned, da vil Forholdet blive det, at dersom jeg forhøjer Renten til det dobbelte og derved opnaar at tvinge Udlaansbeløbet ned til det halve, har jeg alligevel ikke tjent en eneste Øre, og det er netop det, vi skal opnaa. Vi skal opnaa, at Diskontoforhøjelsen, Kreditindskrænkningen tvinger Udlaansbeløbene ned; hvis det ikke forslaaer, har vi den Udvej at sætte Indlaansrenten op og formindske Spillerummet mellem Indlaans- og Udlaansrenten, der maaske i Øjeblikket er for stort, og jeg skulde saamaend ikke have noget imod, om ikke hele Forhøjelsen kom Sparerne til gode, men vi kunde tage — det er ikke min egen Idé, det er noget, jeg først har hørt i Dag — noget af Differencen. Med andre Ord, jeg tilsigter ingen forøget Indtægt, hverken for